

Szerelmes a nap a holdba

— Hé, adj már egy mallért!

Két fickó közül kilép az egyik, mondja a szöveget. A kisebb, a dumás. A nagyobb három lépéssel odébb. Teodolittal mérem a terepet. Ismerős. Szó, ököl, tör, bikacsök, láncvég tarkóra, hasba, kórház, ítélet, mert végül — talán — elkapom, elkapják az ürgét, mert elég már, elég, végigbulldózerezem a várost, mert elég volt már, elég, elkapom Győzöt, a nemzeti főhőst, kiköpi a végén a pirosat, a pirosat kiköpi, orrán-száján dől a vér, ahogy orromon számon kibukott a vér, s adták a törülközőt, s ordítottam, s nyugtattak a kávéskisasszonyok: törülje, törülje le, hiába káromkodtam ordenárén, suttoztak a kávéskisasszonyok: mit csináljunk? ez a Győző, a súlyózó, a nagy világbajnok, s olvastam aztán: Ausztráliában ügyeskedik, vérvesztéséről, agresszióról szó sem esett, esendő kis ember, melózik angyalian, a hetedik égbe ment a riportban.

— Egy mallért.

Mintha nem érteném.

— Na, adj már egy tízest egy sörre, haver!

Nézek. Egy fickó hadovál, egy másik három lépéssel arrébb ácsorog hanyagul. Kiveszem a mallért, odaadom a mallért, hátra se nézek, indulok tovább. Az utca igazán gyönyörű.

Líra következik:

*Szerelmes a nap a holdba,
a hold meg a csillagokba,
a csillag a kék egekbe,
én meg a te két szemedbe.*

Két hónapja múlt, két és fél hónapja már, hogy kórházban fekszel, s viszem a gyümölcslevet, a paradicsomot, a ribizkét, hogy megszülessen az a gyermek. Idézzem talán hevenyészve az egészségügyi törvényt? Azt írtam, líra következik. Dehogy líra, dehogy aszklepiádeszi ízé, nem jambusok, amik még jó, hogy vannak: mert van mibe kapaszkodni, a nem-líra van itt; a piti mallér nem megy a Halley-üstökösbe, a Halley-üstökös hetvenhat évenként közelíti meg a Földet, Győző hány évenként közelíti meg a tarkót? Évenként? Havonta? S te két és fél hónapja fekszed az ágyat. S még egy hét, még egy hét, még egy hét, mire leszálpsz majd a liften, oda, mert a gyermekeket a földszinten szülik a nők.

Líra jön ismét:

*Szerelmes a föld a nőbe,
a gyökér a hegytetőbe,
hegytető a végtelenbe,
én meg a te két szemedbe.*

Rosszul teszi:

*Két forint a tíz forintba,
rongyos ing a gyolcs karingbe,
gyolcs karing a tiarába,
én pedig a nagy hiába.*

A földszintre jutsz, odavisznek, s kiabálni fogsz, kiabálj is, ahogy a torkodon kifér. Nő-
vessz körmöket, hasítsd föl a doktor ütőerét! Vér vért mos. Úgyse tisztul a világ. Úgyis meg-
tisztul a világ. Íme, a régi, a vissza: „Úgyis megtisztul a világ.” Kialts magadért, az a lány, az a
fiú is magáért fog nyivákolni. Majd hallod, sírni fog, tisztára sírja a szobát.

A sötét körúton hallgat a kés. De látom a kést. Mit ér minden hacacaré, ha nem látom a
mélyben a kést?

Megszólal újra a nóta:

*Szerelmes a kés a késbe,
az éle a kés nyelébe,
kés nyele a kés hegyébe,
szerelmes a kés a vérbe.*

S ha ennyi volna csak! Hát ennyi az egész? A kés meg a kés meg a kés?! Hogy két fickó
elédáll, hogy a nagy világ bajnok lekever egy frászt, mint a gyarmaton; hogy leszedik a sápot, s
búcsúzóul még kezet sem nyújtanak, te nigger! Hát ennyi a vers? A kórházba viendő levél?
Nem.

Kipróbáltam a líra ütközeteit, a férfi — az apa! — közhelyeit, állhatnak elem a fickók, a
nő — a virtigli anya! — belém márthatja tigriscsikjait, élelt; levelet viszek hozzád, mallérosat:

*Az ecetfa édessége
szerelmes a kerítésbe,
házmestervirág a napba,
a napos a naptalanba.*

*Szerelmes a zöld ecetfa,
azt se tudja, kit szeret ma,
szerelmes a kurva fénybe
az ecetfa édessége.*

Végignéztam a líra zöld verését, a lehető ember verdesését, végigéltem a magamét, ma-
gamba éltem a tied, a tiéd. S ennyi az egész? A kés, a kés meg a kés? Egy bélás? Egy mallér?

Üres üvegeket tallózok negyvenévesen az erdőn, mint csikkeket egy húszéves diák a villa-
mosmegállóban; jókat röhögtünk, odaszólt valaki: „nem szégyelli magát?”, „nem!”, s verse-
ket írt az elszórt, a kiköpött végeket tövig elfüstölve, s azok a versek ma már king size-ok, cso-
magolva. Üres üvegeket szajrézok össze az erdőn, versbeváltóhelyeken állok tűrómmal a sor-
ba. S elémvágnak a fickók.

Egy kisfiút láttam éjszaka egykor. Egy ringyó kisfiát. Az anyja üzletelt. Hármában in-
dultak haza. Elveszithetem?

Fekszel a kórtermi ágyban. A miénk lesz az a kislány-kisfiú, a miénk — te érted! —, az
enyém. Éjszaka egykor. Egy csütörtöki nap. El nem veszithetem. Az ultrahanggal kicsaloga-
tott szívdobogás felém tapogat, futkos, keresgél, tallóz, ahogyan — hallom-e? — jobbra-
balra ugrál. Két lányomat — kívül, a világban — ultrahang-ultrafényőserdő rejti el. Messzire
sejlenek. Anyjuktól elváltam — elvált —, kereszbe teszi előttem a kést. Tilt, rángat, lökdös,
elcibál. Ó, Szent, nagy Szent Láthatás, Szent Ultrafényláthatás!

Strófa:

*Szerelmes a kés a késbe,
az éle a kés nyelébe,
kés nyele a kés hegyébe,
szerelmes a kés a vérbe.*

Strófos strófa szoba-konyhánk meg a tehervagon alapterületének összevetéséről:

*Szerelmes a szoba-konyha
a nagy vasúti vagonba,*

*negyedszázad négyzetméter
harmincháromért nyögdecsl.*

Antistrófa:

*Szerelmes a nap a holdba,
a hold meg a csillagokba,
a csillag a kék egekbe,
én meg a te két szemedbe.*

*A kék Halley-üstökösbe,
a kék-szürke üstökösbe,
szájad széli szemölcsödbe,
te én páros szemölcsömbe.*

Össze-vissza strófa:

*Fekszel a kórházi ágyon,
a kórházi ágyon fekszel,
vagyok ecetfa, édesség,
bejelentőlapon vendég.*

*Ecetfa, édes terhesség,
édes ecetfa-terhesség,
édes, édeni ecetfa,
Anna, Mária, Leventa.*

*Négy édes, négy zöld ecetfa,
nem Don-kanyar, nem Neretva,
Luca, Katalin, Levente,
Mária, Isten kegyelme.*

Levelet hozok, üljön ágyad mellé, beszélje ki a mallért, az ecetfát, s jöjjön a nyílt seb, a zárt elviselés, mert elmegy a Halley, s a Föld bár késeken billeg, jön, kalimpál, rugdal a földön a lét meg a lét meg a Lét.

PÉNTEK IMRE

Érkezések

A. leszáll (újból, megint, folyton), végtelenre állítja tekintetét (blende nyílást), hagyja szeme előtt elmosódni (a falu, nagyközség, kisváros — fejlődési sor?) állomását. Átéli az érkezés mozzanatait; egymásba kopírozódnak léptei (változó, de mégis ugyanaz a nyom/táv); kilincsek (vasúti kocsié, váróteremé, otthoni kapué) nyitogatása, táskák (sportszatyor, aktatáska, diplomatatáska) lengetése, az üdvözlések, köszönetések fordulatai (vélt közelség-távolság, napszakok szerint). Halad: egykori ritmusához mért, szabott lépésekkel; lassan rá-